

עפ"ג (באר שבע) 50237-05-25 - יצחק מעלם נ' מדינת ישראל

עפ"ג (באר-שבע) 50237-05-25 - יצחק מעלם נ' מדינת ישראלמחוזי באר-שבע

עפ"ג (באר-שבע) 50237-05-25

יצחק מעלם

יהונתן מעלם

נ ג ד

מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בבאר-שבע

[09.07.2025]

אליהו ביתן, שופט בכיר

אהרון משנהות, שופט

טל לחיאני שהם, שופטת

מהות הערעור: ערעור על גזר דין של בית משפט השלום באילת (כב' השופט שי ברגר) מיום 06.04.2025 בת"פ

17766-03-23

ב"כ המשיבה עו"ד שלוי רוטשילד

פסק דין

המעוררים הורשו לאחר שמייעת ראיות בעבירות של איומים וה坦הגות פסולה במקום ציבורי. ובנוספ', המערער 1

הורשע בעבירה של הפרת הוראה חוקית והמערער 2 הורשע בעבירה של סיווע להפרת הוראה חוקית.

בהתמצית, הכרעת הדין קבעה כי עובדות כתוב האישום שהוגש נגד המעוררים הוכחו (מלבד עבירות הפרת הוראה

חוקית שיוכחה למערער 2 שתחתיה בית המשפט הרשינו בעבירה של סיווע להפרת הוראה חוקית) ולפיהן

ב-14.12.21 המעוררים שהו באילת עם אחותם, בשלב מסויים אחותם נזקקה לעזרה רפואית והשלשה הגיעו

למרפאת "טרם" באילת. שם, המערער 1 התבקש לשים על עצמו חולצה וסירב ואז הוא נדרש לצאת מהמרפאה

ובעקבות זאת התפתח האירוע שבמהלכו כל אחד מהמעוררים איים וה坦הג בצורה פרועה במקום ציבורי. פרט

התנהגוויות המעוררים יוצגו בהמשך.

בשלב הティיעונים לעונש, המאשימה טענה כי מתחם העונש ההולם למשיעי המערער 1 נع בין 10 ל- 24 חודשים מאסר

בפועל ועתה להטיל עליו 18 חודשים מאסר בפועל. וטענה כי מתחם העונש ההולם למשיעי המערער 2 נע בין 6 ל-

16 חודשים מאסר, ועתה להטיל עליו 10 חודשים מאסר בפועל.

הגינה טענה כי מתחם העונש ההולם למשיעי המערער 1 נע בין מאסר על תנאי למספר חודשים מאסר בפועל שניית

לרוצותם בעבודות שירות, ועתה להסתפק בתקופה שבה היה המערער נתון במעצר. וטענה שמתחם העונש ההולם

למשיעי המערער 2 נע בין מאסר על תנאי ל- 4 חודשים מאסר בפועל שניית לרוצותם בעבודות שירות, ועתה להטיל

עליו עונש ברף הנמוך של המתחם.

ביה המשפט עמד על הערכים המוגנים שנפגעו ממעשי המערערים ועל מידת הפגיעה בהם, אותה קבע כגבולה; על החומרה שיש ליחס לאלימות המבוצעים כלפי צוותים רפואיים; על נסיבות ביצוע העבירות; ועל מדיניות הענישה הנוגנת, וקבע כי מתחם העונש ההולם למשען המערער 1 נע בין 10 ל- 20 חודשים מאסר בפועל ומתחם העונש ההולם למשען המערער 2 נע בין מספר חודשים מאסר שניtan לשאתם בעבודות שירות ועד ל 14 חודשים מאסר בפועל. בקביעת עונשם של המערערים בית המשפט שקל את הצורך בהרעתה היחיד והרבבים; את העובדה שמאז ביצוע המשען המערער 1 הורשע פעמיים בעבירות אלימות חמורות, ונידון לעונשי מאסר בני 11 ו- 12 חודשים; את העובדה שלמערער 2 אין עבר פלילי והוא לא הסתבר בעבירות נוספת; את העובدة שלא הוגש תסקير על המערערים והם לא עברו הליך טיפול; את נסיבות חייהם של המערערים; את התקופה שבה שהו במעצר; את הפגיעה של העונש בהם ובশפחוtheirם; ואת חלוף הזמן מביצוע המשען. הממונה על עבודות השירות ביקש להבהיר את חווות דעתו בונגע לההתאמת המערער 2 לביצוע עבודות שירות והוא מסר לבית המשפט כי בעקבות חוות דעת משטרתית הוא מצא שהמערער 2 אינו מתאים לביצוע עבודות שירות. בית המשפט לא קיים דין נספ בקשרו ומסר את גזר הדין לגבי שני המערערים - המערער 1 נדון ל- 14 חודשים מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו ובמצטבר לכל עונש מאסר שהוא נושא, ועונשים נלוויים. והמערער 2 נדון ל- 8 חודשים מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו, ועונשים נלוויים.

מכאן הערעור, המופנה נגד תקופות המאסר בפועל שנקבעו לערערים, ובענינו של המערער 2 גם נגד הקביעה שעונש המאסר>Showtal עליו לא יוצאה בעבודות שירות.

ב"כ המערערים טוענת שבית המשפט שגה בהגדרת הערכים המוגנים ובמידת הפגיעה בהם; חריג משמעותית ממתחמי העונש ההולמים תוך התעלמות מוחלטת מדיניות הענישה הנוגנת; לא נתן משקל הולם לנסיבות הקשורות ביצוע העבירות; ושלל קטגורית את האפשרות של המערער 2 לבצע עבודות שירות ללא לבדוק את המידע המודיעיני שمعد בסיסוד החלטת הממונה. וטענת שטויות אלה הובילו להחמרה ניכרת בעונשם של המערערים. ביתר פירוט טענה, כי מעשי המערערים לא היו באלומות פיזיות ולא נגרם נזק לגוף או לרכוש. האירוע הסתיים ללא התרבות חיזונית. וגם לרופא המתפל היה חלק באירוע. הפנחה לפסקי דין שהובאו על ידי הצדדים ונסקרו בגזר הדין, בהם נקבעו מתחמים שונים בין מאסר על תנאי ועד 10 חודשים, ולפסק דין נספין, העוסקים במקרים חמורים יותר שככלו אלימות פיזית משמעותית ונקבעו בהם מתחמי עונש קלים יותר והוטלו עונשים קלים יותר. בנוסף, טוענת שלא ניתן די משקל לכך שמדובר באירוע ספונטני, חד פעמי, שברקען דאגת המערערים לאחותם שנחבלה, ומנגד ניתן משקל לנסיבות מחמיות שאין עלות מכתב האישום, ואף סותרות את האמור בו. במסגרת טיען זה פירטה שמעשי המערערים נעשו כלפי הרופא המתפל ולא כלפי אנשי צוות אחרים. ומשמעותי המערער 2 נעשו מחוץ למרפאה. ביחס לחווות דעת הממונה שקבעה שהמערער 2 אינו כשיר לביצוע עבודות שירות טענה שבית המשפט שגה שלא בחן את החומר המודיעיני שעל יסודו התקבלה ההחלטה. ובוסף של דברים ציינה את נסיבותיהם האישיות של המערערם. במהלך הדיון היום בית המשפט התייחס למרכיבים מסוימים בגזר הדין והציג שערעור המערער 1 יתקבל כך שעונש המאסר בפועל שנקבע לו יעמוד על עשרה חודשים בפועל כשיתר הוראות גזר הדין יעדמו בעינם. המערער 1 נתן הסכמתו להצעת בית המשפט והמשיבה התנגדה להצעה וטענה שגם אם המתחם שבית המשפט קבע איננו מגובה בפסקיקה, הרי שבהתחשב בכך שהמערער 1 ביצע את המעשה כשהוא מפר הוראה חוקית, שהוא עבירה בפני עצמה המצדיקה התייחסות בקביעת מתחם העונש ההולם, המתחם שנקבע סביר והעונש שהוטל ראוי ואין מקום להתערב בו.

נתנו דעתנו למלוא הנתונים והנסיבות הנוגעים לעניין והחליטנו לקבל את הערעור.
המעשים עליהם המערערים הובאו לדין מאופיינים בבריותות, כוחניות, בוטות וגסות רוח, והם מקומיים ומעוררים שאט נפש.

פניהם לגיטימית פשוטה של מנהל המרפאה אל המערער 1 ללבוש חולצה בעת שהייתה במקודם הרופאי הביאו לתגובה מתלהמת שלו והסבירים ודברים מפייסים שאמיר לו הרופא נענו בתגובה גסה שלו - "אני לא שם חולצה ואני נכון"
"אתם תטפלו או שאני איזין את כולכם פה". בהמשך, כשהרופא ביקש מהמעערר 1 לצאת מהרפואה המערער 1 אמר לו: "יא בן זונה, אני איזין אותך אשבור לך את הפרצוף, يا חתיכת זבל, يا חתיכת אפס" ואמר למנהל המרפאה "שהוא יגוזר את הקוקו וישים אותו בתחום". כשהסתבר לumarur 1 שהרופא מירושלים הוא אמר לו "גם אני מירושלים ואני איזין את כל המשפחה שלך ואת כל האחים שלך, ערבי מסרייח", נצמד אליו והניף את ידו המאגראפת כמו שמתכוון לתקוף אותו ואמר לו "לצאת לבחוץ מחלון מצלמות ושיהיה לו חורים בתוך הגוף ושהוא יזין אותו".
בשלב מסוים המערערים יצאו אל מחוץ למרפאה ובמהלך דין ודברים שלהם עם הרופא המערער 1 שם את ידו על חזזה של הרופא והumarur 2 טפח בחזקה על כתפו של הרופא ואמר לו "אתה לא יודע עם מי הסתבכת. אתה לא מכיר את המשפחה שלנו. ניגש אליכם יש לך בעיה ואני אישית אליה אתם ואיזין אותך". כל המשפחה תזין אותו ואת המשפחה שלו". וכשהרופא החל לחזר למרפאה המערער 2 אמר לו "בוא בוא לאן אתה בורח בוא תצא החוצה אני איזין אותך בוא לצד אני אעשה מהגוף שלך חורים עכשי". "תקבלו אותנו ואם לא אתה לא יודע מאי זה משפחה הגעתית משפחה מאפינורית ולא משפחה סתם. אתה מת ואנחנו נעשו מגוף שלך חורים. אני אדאג שיזינו אותך ואני אדאג שיזינו אותך אישית". ובהמשך אמר לו שהוא יdag שישראל את משפחת הרופא ואמר לו "לא עכשי יש מצלמות אבל תספר את הימים האחרונים שלך. אין לך מושג עלizia משפחה נפלת". וכשהרופא אמר שהוא לא מפחד מהערערים המערער 1 אמר לו "תרחק מהמצלמה אני עכשי עשה בר חורים".

המצב הנוכחי בו מרחבי הטיפול הרפואיים ספגוים במתיחת מתמיד הנובע משיח תוקפני ותובעני של המטופלים וקרובייהם ואנשי הטיפול נאלצים לשוב בשגרת עבודתם התנהגוויות בלתי הולומות חצופות וגסות המגיעות במרקם החמורים יותר לאזומים קשים ואף לאלימות של ממש, הוא בלתי נסבל ואין בשום אופן להסכים לו כאילו מדובר במופיעין אינהרנטי מתבקש של תחום זה. אדרבא, יש להוקיע את המעשים בכל תוקף ולהתיחס אליהם במלוא החומרה.

אלימות בכלל הינה מעשה פסול מיסודה, אך אלימות כלפי גורמי טיפול פסולה במיוחד שכן מצב בו הגורם המתבקש להגיש עזרה, לרפא ולהציל, מותקף על ידי הגורם הזקוק לטיפול הוא-ca בלתי נתפס ומתקבל על הדעת עד שקשה להכלו.

למרבה הצער, תופעת האלימות במוסדות הרפואה נוכחת כמעשה של יומם ביוםו. האירועים "השגרתיים" המתבטאים בקללות גסויות ועלבונות מוכלים ללא תגובה מיוחדת ורק האירועים החמורים במיוחד מגעים לתלונה משתרעת ולטיפול.

אין זה מתקבל על הדעת שאנשי הרפואה, שמלאכתם קשה ותובעניות מטבחה, המשרתים את הציבור במסירות יומם ולילה בכל ימאות השנה, יהיו חשופים ללחמותם של ברינויים חסרי גבולות ויאלצו לספג איזומים ואלימות במסגרת עבודה.

על החברה להוקיע את התופעה בכל דרך אפשרית, בין היתר בהטלת עונישה מרתיעה. לשם כך, נדרש קשב מתאים של גורמי האכיפה לנושא, מיצוי חקירת האירועים ביעילות והבאה לדין תוך זמן קצר לאחר האירוע. עונישה המוטלת שנים לאחר המעשה מבבדת מערכת ההרתקעתית ומהאפקטיביות שלה.

מדיניות הענישה המוצהרת בעבירות אלימות כלפי צוותים רפואיים הינה של רצינות וחומרה, הנוגנת בכורה לשיקולו
הגמול וההרעה -

"אין להשלים עם מצב בו אנשי צוות רפואי, האמונים על צרכיו החוניים של הציבור, יחושו כי הם מאויימים או ימצאו
עצמם מוכים וモתקפים על-ידי מטופל או בני משפחתו בעת שהם עושים את מלאכתם נאמנה (ראו והשוו: ע"פ
6123/05 חטוכה נ' מדינת ישראל, [פורסם בנובו] פסקה 3 (25.12.2005); ע"פ 3877/12 אבו נ' מדינת
ישראל, [פורסם בנובו] פסקה 10 (9.1.2013)). שומה לעילנו חברה מתוקנת להבטיח כי אנשי הצוות הרפואי
הפועלים יומ-יום תחת עומסים כבדים, במסירות ובהתמדה, יכולים לבצע את מלאכתם כשם חשים בטוחים ומוגנים,
וללא כל מORA (ראו: ע"פ 2712/09AMILOB נ' מדינת ישראל, [פורסם בנובו] פסקה 2 (18.11.2009). עד יציגו כי
מעשי אלימות או איום המופנים כלפי אנשי צוות רפואי הניתבים על משמורתם אינם פוגעים "רק" בקרובן העבירה
מושא התקיפה או האיום, כי אם בשלומם של החולים כולם (ראו גם: ע"פ 3036/92 חמודה נ' מדינת ישראל,
[פורסם בנובו] פסקה 6 (24.11.1992)). מעשים אלה מחיבים, לפחות, ענישה חמיריה - אשר תbeta גמול ראוי בגין
הפגיעה האמורות, וכן תשמש אמצעי להרתעת הרבים מפני ביצועם. זאת, במיוחד על רקע המזיאות בימינו, בה
nocחים אנו לצערנו כי אויומים על רפואיים ואף תקיפתם של אנשי צוות רפואי - הינם חזון נפרץ (ראו: עניין
חתוכה, בפסקה 3; ענייןAMILOB, בפסקה 2; בע"פ 5458/12 LICHTMAN נ' מדינת ישראל, [פורסם בנובו] פסקה 9
(15.7.2012); כן, ראו והשוו: דברי ההסביר להצעת חוק הענישן (תיקון מס' 105) (תקיפת מטופל ומابتח),
התשס"ט-2008, ה"ח 265, 56 (3.11.2008)."- ע"פ 7284/19 מדינת ישראל נ' יצחק זגורו (6.2.2008)

ב"כ המערערים מדגישה שהמערערים לא תקפו פיזית את מנהל המרפאה ואת הרופא. עובדה זו נcona. אולם אין בה
כדי להפחית מחומרת מעשי המערערים. ברור שאם המערערים היו גם תוקפים פיזית את אנשי המרפאה כי אז היי
מיוחסות להם עבירות נוספות וגם נסיבות האירוע היו מקבלות אופי חמור יותר. אולם גם כך אין בשום אופן לזלزل
בחומרת מעשי המערערים. ביטוי האיום שלהם היו קשים וחרוריים והם כללו אויומים קונקרטיים לפגיעה חמורות
ברופא ובבני משפחתו והיה בהם מבחינת טיבם ופרטיהם כדי להטיל פחד ועוזע מתחשכים.

שהמערער 1 חזר ואומר לרופא לצאת מתחום המצלמות ואז הוא "עשה בו חורם", דהיינו יזכיר אותו דקירות
רבות, ואומר לו שהוא "ישבור לו את הפרצוף", אלה אינם רק ביטוי סרך בלתי מנומסים. המערער 1 הראה שהוא
מסוגל "לשבור את הפרצוף" לאחר. בחודש נובמבר 2021 הוא ביצע עבירה אלימונית נגד מי שהיה מסוכסך עם בן הזוג
של אחת מהחיותיו. הוא היכה אותו בפניו והוא נפל ואייבד את הכרתו למשך מספר שניות, ובהמשך התישב עליו
והמשיך להכותו במכות אגרוף בפניו. וכ途פה מהתקיפה נגרמו לו שלושה שברים בפנים. במרקחה אחר המערער
ביחד עם אחר תקפו אדם תקיפה של ממש בנסיבות חמירות וביצעו כלפי עבירות של סחיטה באוימים בכך שלקחו
את רכבו בשל חוב כספי. על כל אחד מהמרקרים האלה המערער 1 נדון לעונשי מאסר, של 11 חודשים ושל שנה,
 בהתאם. (ת"פ 19365-12-21 ות"פ 45109-04-24).

המערערים הורשו גם בעבירה של הפרת הוראה חוקית - המערער 1 הורשע בעבירה המושלתת והמערער 2 הורשע
בסייע לביצוע העבירה. הנסיעה לבילוי באילת בעת שהיא על המערער 1 להימצא במעצר בית בירושלים, כשהמערער
2 שנקבע כמפקח שלו נותן יד להפרה בוטה זו, מלמדת על הלך רוח של עוזת מצח וזלזול, אי מORA דין וחוסר גבולות
פנימיים.

הפרת הוראת בית המשפט איננה עניין של מה בכרך ואין לראות בה ארך סרח שלו, זנich, לפרשא. המדיניות המשפטית הדוגלת בבחירה האמצעי המגביל המזרחי להשגת המטרה והעדפת השחרור בתנאים מגבילים על מעצר, מבוססת על ההנחה שהמשוחרר בערובה וערבי יקיימו את תנאי השחרור שנקבעו. על מנת לקיים הלהקה למעשה מדיניות זו תוך שמריה על אינטרס הציבור, שומה על הנוגעים בדבר לנוכח בצדדים הנדרשים להטמעת התובנה כי הפרת תנאי השחרור תגרור אחריה סנקציה ממשית, שתוציא את שכר ההפרה בהפסדה ותיזור הרתעה לרבים מפני הפרת תנאי שחרור. יזכיר כי העונש הקבוע לעבירות הוראה חוקית הוא שנתיים מאסר.

מידת חומרת עבירת הוראה חוקית בנסיבות של הפרת תנאי שחרור, תלויות בפרטיו העניין ובעיקר בסוג התנאי שהופר ובטיב ההפרה ונסיבותה. כאן התנאי שהופר הוא תאן של מעצר בית, שהוא מתנאי השחרור הקרים ביותר למעצר ממש, וטיב ההפרה - הימצאות במקום רחוק מאוד מעצר הבית, שמטבע הדברים כבעל מידת חומרה גבוהה יחסית. מתמקמת מבחינת משך הזמן, ולמטרת בילוי. נתונים אלה מאפיינים את המעשה כבעל מידת חומרה גבוהה יחסית. מעשה זה של המערערים המהווה עבירה בפני עצמו מוסיף נופך של חומרה לאירוע בכלל, ויש להבאו לבתו בקביעת עונשם של המערערים.

ה גם שיש הבדל מסוים במידת הדומיננטיות של כל אחד מהמערערים באירוע הררי שהם פועלו יחד מתוך אותה מגמה, כשעוצם נוכחותם המשותפת והתנהגוו של כל אחד מהם ליבו את האירוע והביאו אותו לרמת החומרה אליו הגיע. אך שאין מקום להבחנה משמעותית ביניהם מבחינת מידת אשם וחומרת מעשיהם. בהקשר לעבירות הוראה חוקית יש הבדל בין השניים, מהותי ופורמלי. לצד המהותי, הוראה החוקית שהופרה חלה על המערער 1 ולא על המערער 2. ובצד הפורמלי, המערער 1 הורשע בעבירה המוגמרת והמערער 2 הורשע בעבירות הסיווע. מעבר לכך, העובדה שלמערער 1 עבר פלילי בעבירות אלימות ממשותית והואណן לעונשי מאסר ואילו לערער 2 אין עבר פלילי והוא טרם נשא מאסר, מצדיקה הבדל של ממש בעונש ביניהם.

העונש הקבוע לעבירות האiomים הוא 3 שנות מאסר. עבירות האiomים יכולה לבוא לבתו בשלל אפשרויות. הערכת מידת חומרת העבירה במרקבה נתן מושפע מטיב האiom, עצמתו, תוכן הביטויים המאיימים, מיהوت המאים, הרקע לאiom, ועוד. כאן, האiomים הופנו כלפי אנשי מוקד רפואי, בתחום המוקד הרפואי, ועל רקע אינטראקציה הקשורה בהגעה לטיפול רפואי. מכלול נתוני האירוע מאפיין את האירוע כבעל חומרה ממשותית.

חומרת מעשי המערערים ומידת אשם מצדיקים לכלול בעונש שייקבע להם רכיב של מאסר בפועל. לצדמרכבי החומרה האמורים, בסופו של דבר על בית המשפט לקבוע את סוג ומידת העונש בהתאם בתחשב בתנאי אירוע העבירות ונתוני הנאשם וטור שמריה על יחס מתאים לעונשה הנווגת במרקם דומים. עינו בשורת פסקי דין במרקם שניתן להגדרם כקרובים בנסיבותם וב貌אים לענייננו ומצאו שעונשים שהוטלו שם קלים הרבה יותר מהעונש שהוטל על המערער 1. בתחשב בכרך ובנותנו דעתם לכל השיקולים הקיימים לקביעת העונש אנו מעריכים את עונש המאסר של המערער על 10 חודשים בפועל. יתר הוראות גזר הדין לערער זה יעדמו בעינם.

אשר לערער 2-

בית המשפט קבע כי מתחם העונש הולם לעברות שהמערער 2 הורשע בביצוע מתחיל "ממספר חדש מסר בפועל שיכל וירצז בעבודות שיירות". ובמה שרב בפונה את המערער למחونة על עברותם השירות. הממונה על

2 איננו מודאים בפועל עבורות שוויזן. ב- כ. המעו'ע ז' ב'יש /, קיט' ב'ז' אוחזת המוח'ע שבעתו משפטו תיש'א/
מסרה את חותם דעתה כאמור. ובית המשפט דחה את הבקשה בנימק שדברים שהמערער 2 אמר במסגרת הטיעונים

לעונש תלמידים כי הוא אינו מתאים לביצוע עונש שיקומו של עבادات שירות.

הטעם שבית המשפט ציין להצדקה סירובו ל"הפנייה חוזרת למונוה על עבודות השירות" - שלא זו הבקשה שעמדו על הפרך לבקשת ב"כ המערער 2 - הוא שדברים שהמערער 2 אמר בבית המשפט בשלב הティיעוני לעונש מלמדים

כִּי הוּא "אינו מתאים לביצוע עונש שיקומי בדמות עבادات Shirot". נימוק זה אינו מותאם לנסיבות, שכן המערער 2 אמר את דבריו בשלב הפסיכולוגי לעומק גוון 25.13 ולאחריהם בית המשפט הוכיח למקרה על עבادات Shirot לרבות

עבירות שירות מזוע אפוא הוא החליט לקבול מה厰מוֹנוּ חוות דעת על המערער 2 לאחר שהמערער 2 אמר את הדברים?

בנוסף לכך וההעתק, סימן בבחקוק העובשין מסדיר את סוגיות נשיאות מסר בעבודות שירות ובין היתר קובע כי כאשר חוות דעת המוניה שהנאשים אינם מתאים לביצוע עבודות שירות מבוססת על מידע הנוגע לחשש לפגיעה בגוף

או בח"י אדם לרבות הנאים עצמו, בית המשפט רשאי להוראות למוניה להציג לפניו את המידע האמור. וכן, שבסביבות כלבב וגאנטן או בא כוונת השואון לחייב לישוע מידע ובמחלוקת צחה על בוט' המשפטן להוכיח למוניה לאפשר זאת.

וכאשר המידיע חסוי בית המשפט בוחן את העניין שיש באירוע גילויו אל מול הלקוח לשם עשיית צדק ומחייב חישולם במשפטו ומספק לגואש.

במקורה זה, בית המשפט לא פעל בהתאם להוראות החוק, לא בבחן את המידע שעל יסודו הממונה קבע שהמעערע 2

איןנו מתאים לביצוע עבודות שירות, ולא אפשר לב'כ המערער 2 לקבל את המידע או לתקוף את החלטת הממונה. ההחלטה בית המשפט שגיה פורמלית ומהותית ואני יכול לעמוד.

אשר על כן מבטלים את גזר הדין הנוגע למערער 2 ומוראים על החזרת התקן לבית המשפט כמו לדין מהשלב שקבלת חוות דעת המוניה על עבודות השירות.

אליקו ריבון שופטן ברכיר אברון משרית שופטן כל ל חיאו | שפטן שופטן
ינתן והודיעו הימים יג תמוז תשפ"ה, 09/07/2025 במעמד הנוכחים.

אני מבקשת לאפשר לך
[פרוטוקול הושמט]

על המערב 1 להט"ז לנוסחת מטבח בית 25. 8 בשעה 10:00 בכלא דבל במחטם בתי הכלא בר"ש או בכלא ר של המערע 1.

המצביעים שרכשו כרטיסי כניסה למבקרים בהפולקסווגן מילאן, יוציאו עותש במאchip יעמדו בעיתם עד ליום'א'צ'וטה המ�ענד לאחר לפי הוראת שב'.

לנשיאות מסטרו.
הציג במשפטה 1 אתו למאנו בנסיבות אשר הובילו לרצח גביהן.